

 HARLEQUIN[®]

BEEBIKÕHT

JENNIFER GREENE

Ember

Jennifer Greene
THE BABY BUMP
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Alison Hart
© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M07259113
ISBN 978-9949-25-404-0

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

„Minu“ raamatukoguhoidjatele
Benton Harbori ja St. Josephi raamatukogus.
Te julgustasite mind algusest peale kirjutama ning
toitsite minu unistusi kirjutada.
Olete alati andnud endast kõik,
et aidata kõigil kogukonnas oma maailma
raamatute abil rikkamaks muuta.
Te olete parimad!

Esimene peatükk

Kunagi, kui Ginger Gautier oli rumal, hooletu kahekümne ühe aastane, oleks ta mägiteid saja neljakümne viiega võtnud ega oleks sellele pikemalt mõelnud.

Nüüd, kui ta oli kakskümmend kaheksa... noh, ta ei saanud just öelda, et tema hindamisvõime oleks paremaks muutunud.

Kahjuks oli ta kaheksandat nädalat rase – arstist, kes oli sügavat armastust vandunud vaid päev enne seda, kui ta ostis kellelegi teisele kihlasõrmuse. Niisiis. Tema hindamisvõime selles osas, mis puutus meestesse, oli ilmselgelt närune.

Ta oli selle tõpra pärast kaotanud töö, mida ta armastas. See ütles tema halva hindamisvõime kohta veelgi rohkem.

Mõned inimesed ütlesid, et tema iseloom on niisama äge, kui tema punane juuksevärv. Sõbrad ja töökaaslased jooksid peitu, kui ta korralikult vahutama hakkas. Nii et tema ägedat iseloomu võis veel üheks iseloomupuuduseks pidada.

Aga ta oskas armastada.

Mitte keegi ei öelnud kunagi, et Ginger Gautier ei anna endast kahtsadat protsenti kõigi nimel, keda ta armastab.

Möödudes Lõuna-Carolinasse saabumisest teavitavast sildist, vajutas Ginger õige pisut tugevamini gaasipedaalile. Kiirus oli ainult sada kolmkümmend kilomeetrit tunnis.

Vanaisa oli hädas. Ja ta oli peaaegu kodus.

Idataevas muutus läikivhalliks, seejärel värvus silma-
piir roosaks. Selleks ajaks, kui päike oli täielikult tõus-
nud, oli Ginger kampsuni seljast koorinud ja selle sullejope
peale tagaistmele visanud. Chicagos oli lahkudes olnud
piisavalt külm, et lund sajak. Lõuna-Carolinas oli õhk
magusam, puhtam, soojem... ja nii tuttav, et tema silmades
kipitasid piinlikult sentimentaalsed pisarad.

Ta oleks pidanud sagedamini – palju sagedamini –
kodus käima pärast seda, kui vanaema nelja aasta eest suri.
Aga see ei tundunud kunagi nii lihtne olevat, mitte siis,
kui ta oli haigla juhatuses tööd saanud. Tema boss oli olnud
torisev vana türann, aga Ginger oli oma tööd armastanud
ja tal ei olnud ootamatute ületundide vastu kunagi midagi
olnud. Neid oli lihtsalt kogunenud. Ta oli pühadeks siia
tulnud, igal nädalal vanaisale helistanud, mõnikord sage-
damini.

Mitte piisavalt. Süütunne kõhus kõrvetas nagu hape.
Helistamises ei olnud midagi halba, aga kui ta oleks sageda-
mini isiklikult külas käinud, oleks ta *teadnud*, et vanaisa
vajab teda.

Kilomeetrid muudkui lipsasid mööda. Möödus veel üks
tund, seejärel kaks. Kui talle oleks autosõit meeldinud,
oleks reis ehk lihtsam olnud, aga 1500 kilomeetrit pilgeni
täis tuubitud Civicus oli ränk olnud. Ta oli mustmiljon
peatust teinud, et toitu ja kütust osta, magada ja jalgu siru-
tada, aga see viimane ots oli lausa kurnav.

Aga kui ta märkas Gautier' teeistanduse kiikuvat silti,
siis väsimus kadus. Ta ise ei oleks suutnud isegi umbrohtu

kasvatada ega olnud kunagi teeäri põllumajanduslikku külge süüvinud – aga ta oli teismelisena poes töötanud, tundis nende teesortide lõhnu ja maitseid, oskas ka une pealt oivalisi küpsiseid teha ja võis tee nõrutamise ja leotamise kohta loenguid pidada. Ükski muu koht planeedil ei meenutanud kaugeltki seda, eriti mis puutus lõhnadesse.

Pärast idapoolseid põlde tegi tee käänaku, seejärel tuli nähtavale privaatne sissesõidutee hiigelsuurte vanade tammede varjus ning siis viimaks ometi... maja. Gautier'd – olles prantsuse-šoti päritolu – olid pärinud nii palju porisevat põikpäisust, et nad ei osanud tavaliselt sellega midagi peale hakata. Sõna „istandus“ viitas väarikale vanale häärberile, mille juurde kuuluvad aiad ja sambad ja võib-olla ka mõni uhkeldav purskkaev või kaks. Gingeri pere puhul mitte.

Maja võttis enda alla tohutult maad, see oli valge ega olnud mitte mingil määral peen. Suur veranda ulatus ümber esimese korruse, andes varju praktilistele kiiktoolidele ja paksude patjadega verandakiikedele. Ginger avas oma Civicu ukse ja hüppas välja, jättes kõik asjad autosse, soovides vaid vanaisa näha.

Ta oli kaks astet trepil juba võtnud, kui märkas tähnilist keret kahekordse võreukse ees. See kuulus koerale. Hiigelsuurele verekoerale.

Ginger astus ettevaatlikult veel ühe sammu. Looma karv oli punase-hallise-gune, kõrvad näost pikemad ja tal oli piisavalt kortse, et vananemisvastase kreemi reklaamis osaleda. Kindlasti ei tundunud ta kuri olevat... aga Ginger polnud ka kindel, et ta on elus.

Ta lausus oma kõige hellemal häälel: „Hei, poiss.“ Koer ei liigutanud end. Ta kõhis hääle puhtaks ja proovis uuesti: „Hei, tüdruk.“ Üks silm avanes tervelt kolmeks sekundiks. Koer tõi kuuldavale astmaatilise norsatuse ja naasis otsekohe koomalaadsesse seisundisse.

Gingeri vanavanematel olid aastaid koerad olnud – alati *yorkie* segud – vanaisa kandis lemmikut alati süles kaasas ning vanaema lasi teda ilusaks teha ja roosa lehvikesega kaunistada. Võimalus, et vanaisa oli verekoera võtnud, oli niisama tõenäoline, kui see, et ta valib vabariiklased. Kuid see koer paistis endaga rahul olevat.

„Kuule,“ lausus Ginger kärmelt. „Ma ei saa ust lahti teha, kui sa end ei liiguta. Ma näen, et sa oled väsinud. Aga umbes poole meetri jagu liikumine ei nõua eriti palju energiat, ega? Tule nüüd. Nihuta end veidi minu jaoks.“

Ei mingit vastust. Täielik tühjus. Null. Kui koer ei oleks vahepeal häälekalt ninaga vedanud, oleks Ginger muret tundnud, et ta on surnud. Antud olukorras hindas ta, et suur verekoer kaalub oma viiskümmend kilo... mis tähendas, et tal oli vaid kümnekilone eelis. See nõudis pisut pisumist, aga lõpuks õnnestus tal võreuks õige pisut lahti kangutada, ta astus koerast üle ning keeras end peaaegu sõlme. Ta pääses sisse veidi marraskil küünarnuki ja veelgi rohkem kriibitud meeleoluga.

„Vanaisa! Cornelius! Mina siin!“

Mitte keegi ei vastanud. Cornelius oli... noh, Ginger ei olnud kunagi teadnud, kes Cornelius täpselt on. Ta töötas vanaisa heaks, aga Ginger ei olnud mehe ametinimetust kunagi teadnud. Cornelius oli see mees, kelle juurde ta oli

läinud, kui mõne nuku king tualettpotist alla läks, kui tal oli peole küüti tarvis ja vanaema ei saanud teda viia. Cornelius tõi torumehi ja maalreid majja, kontrollis muruniitjate tööd, tõi arsti juurest retsepte ja lennujaamast inimesi ära. Tema hiljutisele hüüdele Cornelius ei vastanud, aga seda ei teinud ka vanaisa.

Ginger tormas läbi maja, võttes vaid hetkeks aega, et ringi vaadata. Maja oli ehitatud aastaid tagasi, siis, kui esimest tuba veel salongiks nimetati. See avanes itta, püüdis kinni kogu hommikuse päikese, oli *bowling*'u jaoks mõeldud saali suurune ning pilgeni asju täis tuubitud. Vanaema klaver, mööbli, maalide ja vaipade labürint oli endine, aga Ginger muutus siiski ärevamaks. Tuba oli tolmune. Selles ei olnud midagi uut, aga ta nägi laudadel toidupuru, poolleldi täidetud klaase jumal teab, mis ajast, ja piisavalt tolmu, et oma nime pindadele kirjutada.

Pisut mustust ei teinud kunagi kellelegi halba, oli vanaema alati öelnud. Memme meelest pidanuks naine, kellel on täiuslik majapidamine, tähtsamate asjadega tegelema. Aga ikkagi.

Väike korralagedus oli normaalne. Meeletu tolm oli hoopis teine asi.

Ginger möödus murelipuidust trepist ja söögitoast – ühes seal seisvas klaaskapis oli muuseumivääriline teekannude kollektsioon. Teine klaaskapp sisaldas kogu Gautier'de teetopside ajalugu, mõned neist olid rohkem kui sajandi vanused. Seejärel möödus ta „söögisalongist“, nagu vanaisa päikesetuba nimetas – mis tähendas, et ta oli seal aega veetnud nii kaua, kui Ginger teda tundnud oli, ja